

הַלְבוֹת בָּלִים פֶּרֶק יד

א. כָּל הַמְצִיל בְּצֶמֶד פְּתִיל בָּאֵהָל הַמֵּת, מְצִיל בְּצֶמֶד פְּתִיל בְּאוֹיֵר כָּלִי חָרָס: אִם הֶצִּיל בְּמֵת הַחֲמוּר, דִּין הוּא שִׁיְצִיל בְּכָלִי חָרָס הַקָּל. וְכָל שְׂאִינוֹ מְצִיל בָּאֵהָל הַמֵּת, אִינוֹ מְצִיל בְּאוֹיֵר כָּלִי חָרָס. וְכֵשֶׁם שְׂאִין צֶמֶד פְּתִיל לְטַמְאָה בָּאֵהָל הַמֵּת, כֵּן אֵין צֶמֶד פְּתִיל לְטַמְאָה בְּאוֹיֵר כָּלִי חָרָס.

ב. כִּיצַד: קִדְרָה שֶׁהִיתָה מְלֵאָה אֲכָלִין וּמִשְׁקִין, וּמִקַּפֵּת צֶמֶד פְּתִיל, וּנְתוּנָה בַתְּנוּר הַטָּמֵא הָרִי הַקִּדְרָה וְכָל מֵה שֶׁבְּתוֹכָהּ טְהוּרִין.

ג. הִיָּה הַשְּׂרָץ אוֹ מִשְׁקִין טָמְאִין בְּתוֹכָהּ, וּמִקַּפֵּת צֶמֶד פְּתִיל, וּנְתוּנָה בְּאוֹיֵר הַתְּנוּר נְטָמֵא הַתְּנוּר. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בָּזֶה.

ד. טַבַּעַת טַמְאָה שֶׁהִיתָה מְבַלְעַת בְּתוֹךְ הַלְבָנָה, אוֹ מַחַט טַמְאָה שֶׁהִיתָה מְבַלְעַת בְּתוֹךְ הָעֵץ, וְנִפְּלוּ לְאוֹיֵר כָּלִי חָרָס נְטָמֵא: אִף עַל פִּי שְׂאֵם נִגַּע כֹּכַר תְּרוּמָה בְּעֵץ זֶה, אוֹ בַלְבָנָה זֶה טְהוּר; הָרִי הֵן מְטַמְאִין כָּלִי חָרָס מֵאוֹיֵרוֹ.

ה. תִּרְנַגּוּל שֶׁבִּלַּע שְׂרָץ אוֹ בֶשֶׂר מֵת, וְנִפְּלָ לְאוֹיֵר הַתְּנוּר הָרִי זֶה טְהוּר; וְאִם מֵת שֵׁם הַתִּרְנַגּוּל, נְטָמֵא הַתְּנוּר: שֶׁהַבְּלוּעִין בְּחֵי מְצִילִין מִיד כָּלִי חָרָס, כִּדְרֹךְ שֶׁמְצִילִין בָּאֵהָל הַמֵּת.

ו. דְּבָרִים שֶׁבְּתוֹךְ הַפֶּה אוֹ בְּתוֹךְ הַקֶּמֶטִין, אֵינָן כְּבֻלּוּעִין. כִּיצַד: אָדָם שֶׁהָיוּ מִשְׁקִין טָמְאִין בְּתוֹךְ פִּיו, וְהַכְּנִיס רֹאשׁוֹ לְאוֹיֵר כָּלִי חָרָס טַמְאָהוּ. וְכֵן טְהוּר שֶׁהָיוּ אֲכָלִין וּמִשְׁקִין לְתוֹךְ פִּיו, וְהַכְּנִיס רֹאשׁוֹ לְאוֹיֵר תְּנוּר טָמֵא נְטָמֵאוֹ אֲכָלִין שֶׁבִּפּוֹ. הִיָּה לוֹ בְּתוֹךְ קֶמֶטוֹ כַּעֲדָשָׁה מִן הַשְּׂרָץ, וְהַכְּנִיסוֹ לְאוֹיֵר הַתְּנוּר נְטָמֵא הַתְּנוּר, אִף עַל פִּי שֶׁהַטַּמְאָה בְּתוֹךְ הַקֶּמֶט. סְפּוּג שֶׁבִּלַּע מִשְׁקִין טָמְאִין אִף עַל פִּי שֶׁהוּא נִגּוֹב מִבַּחוּץ אִם נָפַל לְאוֹיֵר כָּלִי חָרָס טַמְאָהוּ, שְׁסוּף מִשְׁקָה לְצֵאתוֹ. וְכֵן חֲתָפָה שֶׁלִּלְפָת, וְשֶׁלְגָמִי.

ז. חֲרָסִים שֶׁנִּשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן מִשְׁקִין טָמְאִין, וְנִגְבוּ, וְנִפְּלוּ לְאוֹיֵר כָּלִי חָרָס לֹא טַמְאָהוּ. נִפְּלוּ לְתְּנוּר, וְהִסֵּק נְטָמֵא, שְׁסוּף מִשְׁקִין לְצֵאתוֹ.

ח. בִּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּמִשְׁקִין קָלִין; אֲבָל אִם נִבְלָעוּ בָּהֶן מִשְׁקִין חֲמוּרִין, כְּגוֹן דָּם הַנִּדָּה וְיִמִּי רִגְלִיָּה אִם הָיוּ יְכוּלִין לְצֵאתוֹ, וְהַקֶּפֶד עָלָיו שִׁיְצֵא הָרִי זֶה מִטָּמֵא הַתְּנוּר, אִף עַל פִּי שֶׁלֹּא הִסֵּק; וְאִם אֵין מִקֶּפֶד עָלָיו אִינוֹ מְטַמֵּא, עַד שִׁיִּסֵּק וַיִּצֵּא הַמִּשְׁקָה.

ט. וְכֵן בְּגִפֵּת חֲדָשָׁה הַבָּאָה מִמִּשְׁקִין טָמְאִין, שֶׁהִסֵּק בָּהּ הַתְּנוּר נְטָמֵא, שְׁסוּף מִשְׁקָה לְצֵאתוֹ; אֲבָל בִּישְׁנָה, טְהוּר. אִיזוֹ הִיא יִשְׁנָה, לְאַחַר שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. וְאִם יָדוּעַ שִׁיּוֹצֵא מִמֶּנָּה מִשְׁקָה בְּשַׁעַת הַסֵּק אִפְּלוּ לְאַחַר שְׁלוֹשׁ שָׁנִים, נְטָמֵא הַתְּנוּר כִּשִּׁיִּסֵּק.

י. כָּלִי חָרָס שֶׁחִלְקוֹ בְּמַחְצָה מִשְׁפָּתוֹ עַד קִרְקָעִיתוֹ, וְנִכְנָסָה טַמְאָה בְּאוֹיֵר אֶחָד מִשְׁנֵי הַחִלְקִים נְטָמֵא הַכָּלִי כָּלּוֹ: לְפִי שְׂאִין דְּרֹךְ בְּנֵי אָדָם לְחִלְק כָּלִי חָרָס, כִּדְרֹךְ שְׁחוּלְקִין הָאֵהָלִים. לְפִיכֹךְ תְּנוּר שֶׁחֲצוֹ בְּנִסְרִים אוֹ בִירִיעוֹת, וְנִמְצָא הַשְּׂרָץ בְּמָקוֹם אֶחָד הַכָּל טָמֵא.

יא. כָּלִי שֶׁהִיתָה טַמְאָה בְּתוֹכוֹ, וְהַכְּנִיס הַכָּלִי לְאוֹיֵר כָּלִי חָרָס, וּשְׁפַת הַכָּלִי הַטָּמֵא חוּץ לְכָלִי חָרָס אִף עַל פִּי שֶׁהַטַּמְאָה מְכוֹנֶנֶת

בתוך כלי חרס, הרי זה טהור: שנאמר "אשר-יפל מהם, אל-תוכו" (ויקרא יא, לג), לא לתוך תוכו.

יב. וכן אם היה כלי חרס טמא, והכניס לאוירו כלי אחר שיש בו אכלין ומשקין, ושפת הכלי האחר חוץ לכלי חרס אף על פי שהאכלין והמשקין מכוננין בתוך כלי חרס הטמא, הרי אלו טהורין: שנאמר "כל אשר בתוכו יטמא" (ויקרא יא, לג), לא שבתוך תוכו.

יג. כיצד: פורת או קפה או קדרה או חמת וכיוצא בהן שהיה השרץ בתוכה, ושלשל הקפה לאויר החבית או לאויר התנור אף על פי שהשרץ מכון בתוך אויר החבית הואיל ושפת הקפה או החמת למעלה משפת החבית או התנור, הרי אלו טהורין. ואם היה בתוך החמת או בתוך הקדרה וכיוצא בהן אכלין או משקין, ושלשל אותן לאויר התנור או החבית הטמאין הרי הן טהורין.

יד. היתה הפורת או הקפה או החמת וכיוצא בהן נקובין, אינן מצילין: אלא אם היה השרץ לתוכן, ושלשל אותן לאויר כלי חרס הטהור נטמא; ואם היו אכלין או משקין לתוכן, ושלשל אותן לאויר כלי חרס הטמא נטמאו.

טו. וכמה יהיה בנקב: אם היה בכלי שטף, במוציא זיתים. ואם היה בכלי חרס העשוי לאכלין, שעורו בזיתים; והעשוי למשקין, שעורו בכונס משקה; והעשוי לכף ולכף, מטילין אותו לחמרו, ומשינקב כלי חרס זה בכונס משקה, אינו מציל מיד כלי חרס.

טז. סתם נקב כלי חרס בזפת אם היה השרץ בכלי זה, ושלשלו לאויר התנור הטהור נטמא: שאין הצמיד מציל על הטמאה מלטמא, כמו שבארנו.

יז. אבל אם היה בכלי זה אכלין או משקין, ושלשלו לאויר התנור הטמא הרי הן טהורין, שהרי הנקב סתום. ושאר כל הכלים שסתמן בזפת וכיוצא בו, אינו מציל מיד כלי חרס.

יח. פורת פחותה אף על פי שסתם הפחת בקש אינה מצלת מיד כלי חרס, שהרי אינה כלי. החמת והכפישה שנפחתו במוציא רמון אף על פי שבטלו מתורת פלים, הרי אלו מצילין מיד כלי חרס: והוא שיהיה הפחת למעלה משפת כלי חרס מבחוץ, ויהיה בית קבול שלהן משלשל לתוך כלי חרס.

יט. עור פשוט וכיוצא בו שהיה שוקע לאויר כלי חרס, או לאויר התנור, והשרץ בתוך העור הרי התנור טמא. ואם היה שרץ בתנור, אכלין ומשקין שבתוך העור טמאין: שאין מציל מיד כלי חרס אלא פלים שיש להן תוף, כגון הסל והקפה והחמת.

כ. כלי חרס שהיתה טמאה בתוכו, והיה כלי חרס טהור כפוי על פי הכלי הטמא, או שהיה הכלי שהטמאה דבוקה בתוכו כפוי על פי הכלי הטהור אף על פי שאויר שניהן מערב, הטמא בטמאתו והטהור בטהרתו: שהרי לא נכנסה הטמאה עצמה לאויר כלי חרס הטהור.

כא. לפיכך חבית שהיתה מלאה משקין טהורין, ונתונה למטה מנחשתו שלתנור, ונפל שרץ לתוך התנור הרי החבית והמשקין

טְהוּרִין, אֶף עַל פִּי שְׁאֵיִיר הַתֵּנוֹר מְעָרֵב עִם אֵיִיר הַחֲבִית. וְכֵן
אִם הִיתָה הַחֲבִית כְּפוּיָה עַל פִּי הַתֵּנוֹר, וּפִיָּה לְאֵיִיר הַתֵּנוֹר אֶפְלוּ
הַמִּשְׁקָה שְׂבִשּׁוּלֵי הַחֲבִית טָהוֹר.